

Svět podle Brentona Tarranta

Zkoumání lidského jednání může mít tři úrovně. Nejdříve zjišťování faktů. Poté porozumění motivům aktérů, a především toho, jak oni sami vidí svět. Potom teprve můžeme lidi soudit. Porozumění ale nesmí znamenat, že nebudeme na činy reagovat. Vrah patří na šibenici. I když třeba rozumíme, jak těžký byl jeho osud a cítíme určitý soucit a lítost, přesto patří na šibenici.

To uvádím, aby nevznikl dojem, že doporučuji opakování činu Brentona Tarranta,

pachatele teroristických činů na Novém Zélandu. Nicméně těm, kdo se nespokojí se zjednodušeným viděním světa, těm přináším výpisky z jeho manifestu – jasného logického dokumentu, který rozhodně nepůsobí jako dílo šílence.

Proč Tarrant vraždil? On sám to slovo nepoužívá, ale jednoznačně ze zoufalství. Brent Tarrant je člověk, který se ocitl v situaci, kdy je jisté, že jeho národ a jeho rasa budou v dohledné době vyhlazeny a jeho tisíciletá civilizace bude zlikvidována. Částečně v důsledku vražedných útoků islámských kolonistů. Částečně v důsledku příliš rychle klesající porodnosti. A do značné míry proto, že v zemích bývalého Západu, dnes kolonizovaných muslimy, už

Proč Tarrant vraždil? On sám to slovo nepoužívá, ale jednoznačně ze zoufalství.

nezbude na domorodce místo. Mocenská a finanční elita likvidaci západní civilizace podporuje a většina obyvatel je rezignovaná. Bezcharakterní podvodníci a zlodějící šíří lži o tom, že „k žádné islamizaci nedochází“ a „imigrace není

problém.“ Od těch stejných lidí pak slyšíte třeba, že „Němci blízké budoucnosti nebudou potomky dnešních Němců, budou mluvit jiným jazykem a budou patřit k jiné civilizaci. Smiřte se s tím.“ Demokracie přestala fungovat. Korporace řeší, jak z lidí vymačkat maximum v nejbližším kvartále a jak islamizaci využít i dočasného nárůstu zisků.

Když člověk Tarrantův manifest čte, uvědomí si, jak je skvělé, že žijeme v zemi, kde pořád ještě existuje možnost změny trendu.

Pořád ještě může dojít k nenásilné revoluci orbánovského typu. Co má ale dělat člověk, který žije v již ztracené části světa? Nabízí se srovnání s českým Janem Palachem, ovšem s jedním velmi podstatným rozdílem. Palach věděl, že marasmus, kterým české země prochází, je na pár desítek let. Tarrant ví, že jeho národ čeká nevratné vyhlazení. Mohl volit okázalou sebevraždu, ale je jiné povahy než Palach. A my můžeme jenom spekulovat, jak bychom se dnes na Jana Palacha dívali, kdyby vyhodil do povětří část ruské základny i s důstojnickými paničkami a jejich dětmi. Byl by to pro nás terorista nebo hrdina?

V této souvislosti je dobré vědět, že terčem teroristického útoku byla radikálně islamistická mešita, kde probíhal nábor teroristů. Většina postižených téměř jistě schvalovala a podporovala zabíjení a znásilňování „nevěřících“. Jenže co děti?

Tarrantova odpověď je nelitostně racionální. Z dětí vyrostou džihádisté nebo matky džihádistů.

Pak se nabízí otázka, jestli je Tarrantův teroristický útok racionální v tom smyslu, že nezmění poměr sil, ale vyvolá vlnu represe a dále ztíží situaci neislámského obyvatelstva. V manifestu na to odpovídá. K utahování šroubů by docházelo i bez jeho činu. Nemuslimové by asi získali pár let navíc, ale nevyužili by je. Od svého útoku čeká, že urychlení represe by snad mohlo vést ke vzniku určitého hnutí odporu. Navíc by jeho čin mohl inspirovat další bílé muže.

To se zvláště týká střelných zbraní. Tarranto tvrdí, že svůj útok mohl provést nejrůznějšími prostředky, ale vybral si pušku právě toto, aby urychlil odzbrojení nemuslimského obyvatelstva. Držitelé zbraní v Austrálii a Evropě jsou podle něj takoví ubožáci, že si své pušky nechají odebrat. Je to jen otázka času. Zbraně v jejich rukou tedy nemají žádný význam. V Americe by razantní postup proti vlastníkům zbraní mohl vést k občanské válce, což je méně špatná varianta než pomalá kolektivní sebevražda. Navíc by Amerika paralyzovaná občanskou válkou ztratila schopnost nasazovat svou armádu na straně džihádu.

Tarrant neskrývá, že mešita v Christchurch je pouze cílem z nouze. Doporučuje zaměřit se především na politiky. Terč číslo jedna je podle něj Merkelová, terč číslo dvě Erdogan, třetí v pořadí londýnský starosta Sadik Khan. A kdyby mohl, střílel by i vysoké manažery korporací podporujících multikulturalismus.

V poměrně obsáhlém manifestu najdete provolání ke konzervativcům, křesťanům, členům Antify, názory na ekologii, politickou filosofii, Donalda Trampa a mnoho dalšího.

Dle mého soudu nejzajímavější je, jak k jeho radikalizaci došlo. Nebyl členem žádné skupiny, nekrmil se dlouhodobě žádnou neonacistickou literaturou. Prostě chytrý kluk z dělnické rodiny, který se s nepředpojatým mozkiem díval kolem sebe, spojoval věci dohromady a dělal si obrázek. Četl různé názory a porovnával je. A hodně cestoval.

Jak sám píše, je naprosto jisté, že po něm budou následovat další mladí bílí muži z dělnické třídy. Je tudíž možné zavádět cenzuru, je možné stupňovat represe, jenže to nepomůže, dokud bude existovat bílé dělnictvo. A bez toho se elity neobejdou. Představa, že je nahradí Pákistánci nebo Maročany, to je stejně směšné, jako že budou odlitky vyráběny na 3D tiskárnách.

Terčem teroristického útoku byla radikálně islamistická mešita, kde probíhal nábor teroristů.

Tak nějak vidí svět Brenton Tarrant. Závěr nechť si čtenář udělá sám.

Kdyby byl muslimem, přidal se k islámskému státu, a umučil 50 lidí, mohl by zajet třeba do Švédska nebo jiné evropské země. Nečelil by žádnému trestnímu stíhání a nejspíš by ani nebyl sledován. Dostal by byt, sociální dávky a psychologa, aby snad neměl ze svých činů traumata. To ale jeho čin neospravedlňuje.

PhDr. Petr Hampl, Ph.D. je nezávislý sociolog a autor bestselleru Prolomení hradeb.